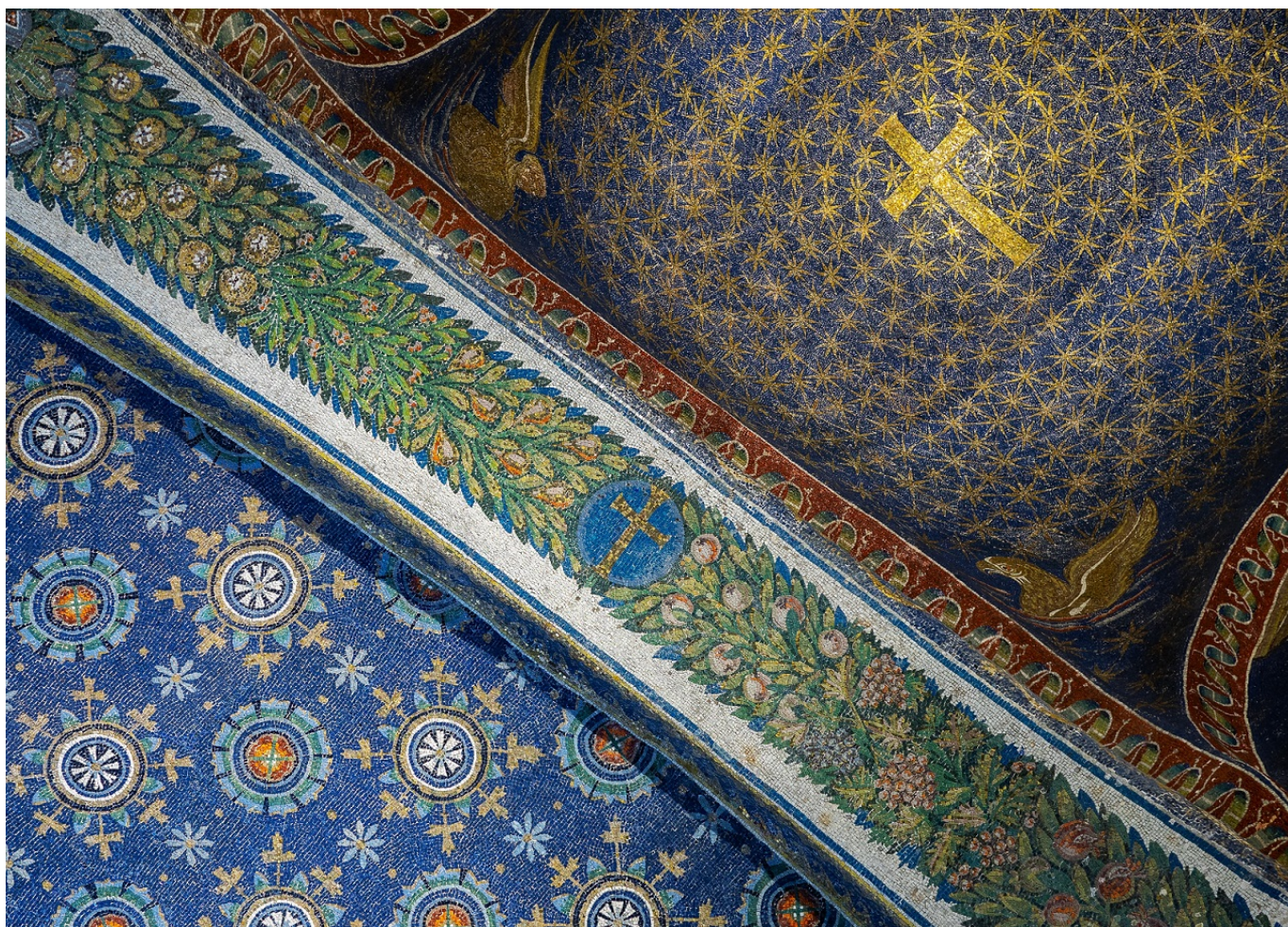

Тема номера: Бачити зорі

РЕДАКЦІЯ VERBUM

31 СІЧНЯ 2023

Шановні читачі! Останніми місяцями напрочуд популярна стала пісня «Ніч яка місячна» — на слова Михайла Старицького й музику Миколи Лисенка, але вже дуже народна. Бо й справді, як можна не згадати її, виходячи на вулицю ввечері, коли вимкнено струм: українські міста вже давно не бачили такого зоряного неба.

Мозаїки з мавзолею Галли Плаcidії в Равенні. Фото: Petar Milošević

Навряд чи це так уже й незвично, співати романтичну пісню про зірки під час війни. Усе-таки люди — вкрай витривалі істоти. Та навіть найвитривалішим часом доводиться згадувати, як зібрати себе до купи.

Тож у цьому випуску «Вербуму» ми вдивляємось у велетенське небо, повне зірок, і говоримо про те, як навіть у найскрутніші моменти знаходити в собі насагу бачити їхнє світло.

Отець Якуб Гонцяж переказує два біблійні сюжети про боротьбу: Юди Макавея і Ісуса Христа. Перший, відчувши Господню підтримку, починає занадто покладатися на власні сили; другий, попри Свою божественну природу, аж до смерті на хресті не втрачає постави людини, свідомої власної крихкості. Розуміючи сьогодні свою слабкість, ми можемо шукати втіхи в цій другій історії, яка нагадує, що не обов'язково завжди бути сильними — достатньо того, що нас підтримує всесильний Отець.

Ірина Максименко ділиться історіями, у яких людські біль і крихкість неймовірно виразні — але так само виразне світло, що б'є з них. Вони показують, що «час випробувань — це час стійкості, найвищої гідності та здобутих неймовірних речей, час найвищих проявів людяності. Головне — згодом не забути про цей шлях, коли настане «випробування звичайним життям»».

Олег Коцарев розмірковує про мистецтво в часи катастрофи. У кризових, страшних ситуаціях — таких, як наша сьогодні — люди починають і читати, і писати більше. Культурне життя під повітряними тривогами не завмирає, а навпаки, вистрілює новими паростками, розростається свіжими проєктами. Може, ми справді гостріше починаємо відчувати красу й потребу в ній, коли світ довкола готовий розсипатися на друзки?

Ірина Пасько розповідає про українських футуристів — митців, яким теж довелося жити в часи великого катаклізму, нехай і не одразу було зрозуміло, в чому ж саме він полягає. Автори початку ХХ століття хотіли нового мистецтва й нового світу, прагнули триматися корінням землі, але гілками простягатися в космічну далину. Їхній порив безжально підстрелили (у багатьох випадках — цілковито буквально), однак від нього нам залишилися цікаві тексти й важливі уроки.

/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**